

De mortem (II)

Cum marea-nghite râuri ce lumea străbătură,
Amestecând de-a valma ce-a fost distinct odată
Și-astfel făcând, din ele, o singură făptură
Ce și-a uitat ființa avută altădată,

Cum timpu-ncremenește tot ce a fost demult,
Înmormântând în cripte-orice clipă petrecută,
Ce-și uită crezul, dorul, și tot ce-a fost tumult
De sens și de speranță, și zace-acum tăcută,

Precum uitarea însăși îngroapă ce-a trăit
Într-un mormânt la care nici cruce nu e pusă,
Nici drum să te aducă, spre-a te ruga, cernit,
La ce ai fost în lume, la steaua ta apusă.

Precum pădurea deasă în beznă găzduiește
Jivinele ce veșnic văzute nu vor fi,
De pare că-năuntru nimic nu viețuiește,
Ci doar pustiul neted se-ncumetă-a trăi,

Precum o noapte neagră văzutul îl cuprinde
Și-n nevăzut îl schimbă, de parcă nici n-a fost,
Și peste orizonturi arípale-și întinde
Lăsând să se audă doar blândul anagnost,

Precum pământul care peste sicriu se cerne
Și-nchide orice cale spre lumea ce-a rămas,
În așteptarea zilei ce din genuni eterne
Chemați vom fi cu toții de prea-temutul glas,

Precum sunt toate-acestea și fiecare-n parte,
Așa-i tărâmul-n care încet alunecăm
Din clipa-n care pașii viața să ni-i poarte
A început odată, venind deja plecăm.

Nu-i nici mister, nici taină, e doar necesitate,
E-o lipsă de structură, de dor, de diferență,
Și doar această lipsă-o numim eternitate.
Deși prezentă-n toate, ea nu-i decât absență.